

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa D. sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w Ł.

przeciwko O. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 12 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 28 grudnia 2018 r. w sprawie przeciwko O. Spółce Akcyjnej w W. oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

2. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła powódka, wskazując na naruszenie art. 123 § 1 k.c. oraz art. 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie

ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

4. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Podała, że w toku postępowania przed sądem pierwszej oraz drugiej instancji w sposób kwalifikowany został naruszony przepis art. 123 § 1 pkt 1 K.c.

5. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przedstawienia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia określonego przepisu nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zarzuciła, że został naruszony przepis art. 123 § 1 pkt 1 k.c. z uwagi na to, że pomimo zawezwania do próby ugodowej w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w W., czyli podjęcia przez skarżącą czynności przed sądem w celu dochodzenia roszczenia, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił przerwania biegu przedawnienia roszczenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przerywa, w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg terminu przedawnienia jedynie co do wierzytelności w zawezwaniu określonej precyzyjnie zarówno co do przedmiotu, jak i jej wysokości. W zawezwaniu do próby ugodowej, zgodnie z art. 185 § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w 2014 r.), należy zwięźle oznaczyć sprawę; wymóg ten należy przede wszystkim wiązać

z obowiązkiem przedstawienia argumentacji uzasadniającej żądanie oraz obowiązkiem przytaczania dowodów na jego poparcie. Oznaczenie wierzytelności we wskazany sposób ma na celu ustalenie czy chodzi o tę samą wierzytelność, która następnie jest dochodzona pozwem, dla wywarcia bowiem skutku przerwy biegu przedawnienia musi zachodzić ich tożsamość (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2010 r., V CSK 30/10; wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2014 r., V CSK 274/13; wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2018 r., II CSK 590/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13).

Sąd Apelacyjny analizował kwestię przerwania biegu przedawnienia i wskazał, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w odniesieniu do wierzytelności należycie określonych w tym wezwaniu. Uznał jednak, że twierdzenie, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione. Skarżąca nie wykazała bowiem, że wniosek taki został złożony, a treść zawezwania do próby ugodowej nie została ujawniona przez powódkę. Brak było podstaw do uzupełniania z urzędu postępowania dowodowego w powyższym zakresie w toku postępowania apelacyjnego. Powódka nie zdołała wykazać, aby wniosek o zawezwanie do próby ugodowej określał roszczenie tożsame z dochodzonym w niniejszej sprawie oraz aby rzeczywiście zmierzał do dochodzenia roszczenia, a nie tylko miał na celu przerwanie biegu przedawnienia.

Skarżąca - w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia - w żaden sposób nie odniosła się do powyższej analizy, ograniczając się do wskazania na naruszenie art. 123 § 1 k.c. i podania, że Sąd Apelacyjny błędnie nie uwzględnił przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Nie przedstawiła jednak szerszej argumentacji w tym zakresie. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego samodzielne poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie występowania w sprawie przesłanek z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. Podobnie nie jest zadaniem Sądu Najwyższego przeprowadzanie postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie, czy doszło do złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej oraz czy dotyczyło ono roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

6. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw